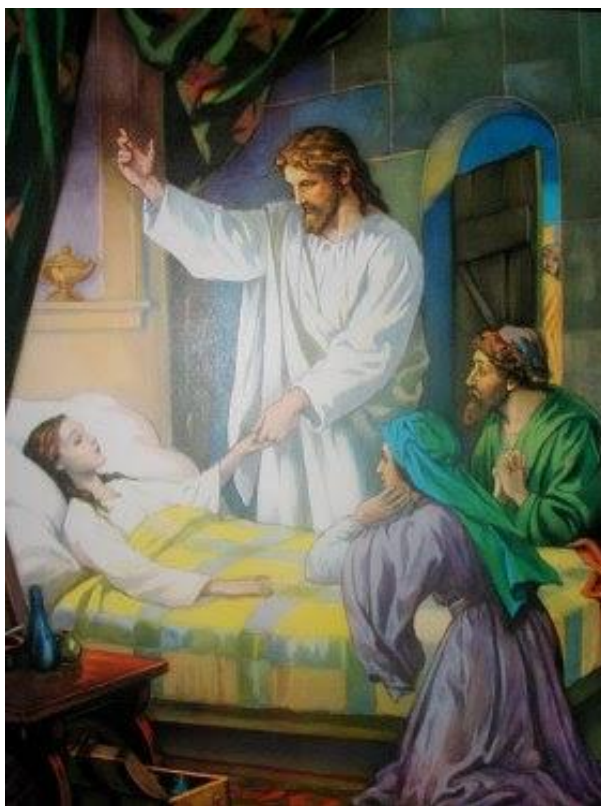


Iný pohľad na smrť



Svedectvo Cataliny Rivas o sviatosti zmierenia a pomazaní chorých

Odporúčanie

Mons. René Fernández Apaza
C. P. 129 Avenida Ballivián 737
Cochabamba, Bolívia

V tejto brožúrke, kde Catalina opisuje duchovný zážitok o bolesti a smrti brata a matky, nachádzame užitočné ponaučenie o nekonečnom Božom milosrdenstve vo vrcholnom okamihu života. Sčasti nás vedie k zamysleniu sa o zmysle smrti, ktorým je podľa Božieho zjavenia definitívny prechod medzi ľudským životom na zemi a nadpozemským životom, ktorý stanovil Boh. Smrť je koniec nášho života a všetci bez výnimky musíme zomrieť, aby sme začali nový život. Taký je náš údel. Toto svedectvo zdôrazňuje predovšetkým odpustenie, ktoré Boh udeľuje kajúcnikom v poslednej chvíli pred smrťou. Ale aj každému hriešnikovi, ktorý je pribitý na kríž trpiaceho Ježiša, dá Boh povolenie vstúpiť do raja preto, že oľutuje svoje hriechy a prosí o Božie milosrdenstvo.

Smrť našich najbližších nás naplňuje hlbokým zármutkom. Ale viera a istota v znovuzrodenie posilňujú našu bolesť a menia ju na radosť a pokoj duše. Rozprávanie Cataliny nás vedie k zamysleniu sa nad týmito okolnosťami, ktoré bezpochyby značne ovplyvnia našu cestu k záverečnému bodu nášho života. Boh nás očakáva všetkých, ale nie všetci sú hodní dostať sa do Božieho kráľovstva. Vízia vo chvíli, keď matka Cataliny prežíva utrpenie, síce predstavuje moment hlbokej bolesti, ale aj vzácny moment, kedy ju Pán ide prijať do svojho kráľovstva v sprievode zboru anjelov. Ak ľudská pominuteľná sláva naplní uspokojením a radosťou tých, ktorí dosiahnu

úspech, o koľko viac by sa naša duša zaradovala, keby vedela, že v momente smrti ona sama víťazí nad smrťou. Práve v tej scéne, kde Catalina rozpráva o bolesti a úzkosti zo smrti svojej milovanej matky, my prežívame nesmiernu radosť z toho, že táto žena, ktorá ju priviedla na svet, z neho odchádza do večnosti v sprievode Pána Ježiša, Panny Márie a anjelov, aby prijala veniec víťazstva. Nech vám Boh vo svojom nekonečnom milosrdenstve udelí milosť pokánia za vaše hriechy a nech vám odpustí, aby ste mohli umrieť svätou smrťou. To, čo Catalina opisuje, vzbudzuje v človeku silu a plnú dôveru v Božie milosrdenstvo a zároveň vytvára potrebu vytvoriť si spojenie s Bohom prostredníctvom sviatosti zmierenia.

Preto odporúčam túto brožúrku, aby vám priniesla hodnotné duchovné ovocie.

+ René Fernández Apaza, emeritný arcibiskup z Cochabamby

Venovanie

Pamiatke mojej mamy...

† 27. júna 2003

(deň Najsvätejšieho Srdca Pána Ježiša a Matky ustavičnej pomoci)

a

pamiatke môjho brata Carlosa...

† 7. júna 2003

(sviatok Turíc a prvá sobota v mesiaci)

...ktorí nám zanechali príklad lásky a pokoja a ponúkli svoju bolesť a utrpenie na záchranu našich duší.

Ako to povedal, ukázal im ruky a bok. Učeníci sa zaradovali, keď videli Pána. A znova im povedal: „Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“ Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im: „Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.“

(Jn 20, 20 - 23)

I. časť

Smrť, bolesť a nádej

„Ale Boh mu povedal: „Blázon! Ešte tejto noci požiadajú od teba tvoj život a čo si si nahonobil, čie bude?“ Tak je to s tým, kto si hromadí poklady, a pred Bohom nie je bohatý.“

(Lk 12, 20 - 21)

1. kapitola

Láska klope na dvere

Aby som si splnila svoju povinnosť, koncom mája som odcestovala do Orange County (Kalifornia) v USA. Cestovala som v sprievode svojho duchovného vodcu a jedného páru, ktorí boli moji blízki priatelia. V tom období bola moja mama veľmi chorá a Pán Ježiš ma požiadal, aby som začala pripravovať rodinu na smútok. Zatelefonovala som domov a spýtala sa na stav svojej mamy. Povedali mi, že je stabilizovaný a že príde aj môj brat Carlos, aby bol v týchto pre nás ťažkých dňoch s nami.

Aj keď som vedela, že najdôležitejšie nie je to, že musím zohnať smútočné oblečenie pre rodinu, bola to výnimočná skúsenosť, lebo sa spájala so smrťou niekoho, koho som milovala. Myslela som tým moju mamu. Spôsob, akým ma viedol Pán Ježiš mi navrával, aby som pomaly pripravovala svoju dušu a myseľ a svoju rodinu na blížiacu sa úmrť blízkej osoby.

Niekoľko dní predtým Pán Ježiš požiadal môjho duchovného a mňa, aby sme jednu hodinu večer počas jedného mesiaca robili adoráciu za odpustenie našich hriechov, hriechov našich príbuzných a celého sveta.

6. júna, dva dni pred sviatkom Turíc, mi Pán Ježiš nadiktoval tak, ako zvyčajne, niekoľko citátov z Biblie, aby sme nad nimi rozjímali. Potom dodal: **„Na sobotu popros niekoho o pomoc pri domácich prácach, lebo t'a budem potrebovať pri Sebe počas prijímania úplne odovzdanú.“** Pochopila som, že Pán Ježiš nechce, aby som sa rozptyľovala inými vecami, a že by som sa mala modliť a byť pripravená, keď ku mne prehovorí. Dozvedela som sa, že môj brat Carlos asi nepríde, lebo má problémy s obličkami.

7. júna, v sobotu, ráno po modlitbe chvál, ku mne prehovoril Pán: **„Chcem, aby ste mi boli odovzdaní, nemyslite na iné veci, počítam s vami, nechaj, nech ostatní robia to, čo si zaumienili. Je potrebné, aby si vedela konať rázne a s pokojom. Dôležité je, aby si všetko robila s láskou...“**

Kým som sa s mojím duchovným modlila ranné chvály, pridala sa k nám jeden človek. Neskôr prišiel môj syn a oznámil nám hroznú a neočakávanú správu, že môj brat Carlos zomrel doma v Bolívii.

Utekla som od Najsvätejšej Sviatosti a rozplakala som sa pýtajúc Boha, prečo si ho povolal vo chvíli, keď ešte nebol pripravený. Aspoň som si to myslela. Robila som si starosti, lebo môj brat bol rozvedený a druhýkrát ženatý a nemohol pristupovať k Oltárnej sviatosti. Veľa kvôli tomu trpel, pretože vstúpil do nášho apoštolátu a intenzívne sa modlil.

Mame sme to nemohli povedať, lebo prechádzala záverečnou fázou svojej choroby. Spolu so synom sme sa rozhodli, že na druhý deň odcestujeme do Bolívie. Vrátila som sa do izby pomodliť sa za bratovu dušu a prosila som o milosrdenstvo pre neho, aby nebol zatratený a aby moje modlitby, ktorými som sa prihovárala za jeho záchranu, boli včas vyslyšané.

Ježišova útecha

Bolo to nevysvetliteľné, ale začala som cítiť hlboký pokoj a obrovskú vnútornú radosť, až som mala chuť smiať sa. Zľakla som sa svojej reakcie a prosila som Pána Ježiša, aby mi vysvetlil, čo sa to so mnou deje.

A on mi povedal:

„Pozri sa na mňa!“

Pozerala som sa na kríž vedľa postele a ten sa rozžiaril svetlom. Potom Pán Ježiš pokračoval:

„Znovu ti hovorím: Nevidíš ma s otvorenou náručou na kríži pred sebou?... Tvoj otec a brat sú už so mnou, tvoj brat je už v bezpečí.“

Neskôr pri večeri sme spomínali smrť môjho brata a Pán Ježiš nám nadiktoval citát z Biblie, zo Skutkov 7, 55-56, ktorý znie: *„Ale on, plný Ducha Svätého, uprene sa zahľadel na nebo, uvidel Božiu slávu a Ježiša stáť po pravici Boha a povedal: Vidím otvorené nebo a Syna človeka stáť po pravici Boha.“*

Keď som si prečítala tento citát, bola som ešte viac posilnená. Môj duchovný odslúžil za môjho brata Carlosa omšu a ja som poprosila Pána Ježiša, aby mi dovolil pocítiť, ako sa cíti Carlos. Pán Ježiš mi vo svojom nekonečnom milosrdenstve umožnil vnútorne si vypočuť Carlosov hlas, ktorý mi hovoril, že je veľmi šťastný. Pocítila som nesmiernu radosť a nadšenie.

Na druhý deň, v nedeľu 8. júna, som sa pripravovala na cestu na jeho pohreb. Keď som si chystala

batožinu, začala ma bolieť ľavá ruka a hrud'. Zavolala som svojej rodine v Bolívii a oni ma odhovorili, aby som necestovala, lebo stav, v ktorom som sa nachádzala, by sa mohol ešte zhoršiť. Aj napriek tomu som mala silný pocit, že chcem byť s ním. Bol pre mňa ako môj syn, a i keď bol len o šesť rokov mladší, hovoril mi „maminka“.

Ako vždy som sa rozhodla všetko zveriť do Pánových rúk, nech mi ukáže, čo mám robiť. Vstúpila som do matkinej izby, aby mi dala požehnanie na cestu, a povedala som jej, že musím odcestovať. Rozplakala sa ako nikdy predtým. Prosila ma, aby som nikam neodchádzala, že ma má veľmi rada a že ma potrebuje. Vtedy som pochopila, že toto je Božia vôľa a že mám zostať tu. Poslala som teda svojho syna. Moje dcéra a manžel už pripravovali potrebné veci na pohrebnú hostinu. Bolo mi to ľúto, ale rozhodla som sa zostať u mamičky a stráviť s ňou jej posledné dni.

2. kapitola

Premena, sladký dar od Boha

Neskôr sme sa dozvedeli, že potom, čo nás Carlos v januári navštívil, vyhľadal doma v Bolívii kňaza, aby ho vyspovedal. Povedal mu, rozumie tomu, že nemôže dostať rozhrešenie, ale že i tak koná pokánie za svoje hriechy a vie, že sa spovedá pred Bohom prostredníctvom kňaza a zveruje sa do Jeho nekonečného milosrdenstva.

Požiadal toho kňaza, nech sa za neho pomodlí, pretože už skoro mali ukončiť cirkevný súdny proces a jeho manželstvo prehlásiť za neplatné. Túžil pristupovať ku spovedi, prijímať očakávané rozhrešenie a sväté prijímanie, aby sa pripojil k nám, čo žijeme duchovným životom. Týmto postojom a premenou začal napravovať chyby niekdajšieho života.

Neskôr sme sa dozvedeli, že sa s rodinou modlil každý deň ruženec. Kvôli chorému srdcu cvičil a počas prechádzok sa modlil všetky tajomstvá svätého ruženca. Každú nedeľu navštevoval spolu s rodinou mariánsky kostol, kde sa zúčastnil svätej omše a po nej ešte polhodinu zotrval v adorácii pred Najsvätejšou sviatosťou.

Bohužiaľ, jeho smrť prišla náhle po krátkej, ale smrteľnej chorobe. Zástava srdca ukončila jeho život. Nikto predtým netušil o závažnosti jeho stavu, a preto viac času venovali lekárskej starostlivosti než vyhľadaniu duchovnej pomoci. A na tú už bolo neskoro. V jeho posledných chvíľach ho manželka poprosila, aby sa modlil. A so slzou na krajičku zomrel.

Nikdy nie si sama

Bolo 11. júna a ja som bola veľmi smutná. Musela som zadržiavať slzy, aby si to mama nevšimla. Bolo pre mňa ťažké zmieriť sa so smrťou mladšieho brata a cítila som sa opustená. Videla som, že aj môj druhý brat trpí, ale musela som byť silná...

Zrazu sa niečo stalo. Musela som potlačiť bolesť a odložiť bokom bratovu smrť a začala som sa pripravovať na blížiacu sa smrť mojej mamy. Vedela som, že prežíva svoje posledné dni. Dva mesiace predtým, počas inej cesty, ma prekvapilo, ako uistujem blízkych priateľov, že Pán si mamu povolá na slávnosť Najsvätejšieho Srdca. Bol to môj vnútorný pocit, akoby som ho mala vpísaný v srdci.

V tú noc, 11. júna po modlitbe, mi Pán Ježiš povedal: „**Dcéra moja, ani na chvíľu som ťa neopustil. Chcem, aby si intenzívne myslela na tie noci, keď som ti dovolil zakúsiť trochu nebeského raja. Mysli na sväté prijímanie. Tak zistíš, že iba domnelá rozlúčka s tvojím bratom sa premení na radosť celej rodiny, radosť, ktorá jej prinesie útechu.**

Pamätaj, že blahoslavení svätí vrhajú na vás všetkých blahoslavené svetlo a buď si istá, že vďaka tomuto duchovnému prijímaniu, tí, ktorí odišli z tohto sveta naplnení láskou, pomáhajú svojimi modlitbami a sú pri vás, aby utíšili váš žiaľ, aby vás posilnili pri vašich skúškach, odstránili prekážky, s ktorými sa na ceste stretávate, a pomohli prekonávať nástrahy, ktoré vám náš spoločný nepriateľ pripravuje.

Pripravil som ťa a viedol, aby si sprevádzala svoju rodinu v tomto smutnom období. Prijala by si to s rovnakou oddanosťou, keby som ti povedal, že ten smútok bude za tvojho mladšieho brata? Ty, úbohé stvorenie, čo by si urobila namiesto Božej vôle?“

Pomoc našej Matky Márie

Pán Ježiš ďalej pokračoval:

„Pripraviť jeho dušu, aby mohol prijať moje milosrdenstvo, bolo dielom mojej Matky. Nech tento odchod, ľudskou rečou nazývaný „predčasný“, vám ukáže ako žiť s rozsvietenou lampou, ktorou budete hľadať svätosť, a nie s takou lampou, ktorá je pre človeka viditeľná, lebo taká nemá pred Božou tvárou hodnotu a taká ma iba viac zarmucuje.

Zarmucuje ma prizerať sa, ako mnohí predstierajú vieru, ale majú ďaleko od pravého žitia viery. A tú, ktorú majú, im slúži len na vlastný úžitok... Klamú ľudí, aby získali moc, aby sa zviditeľnili a manipulujú s ľuďmi, ako sa im zachce. A čo si myslí Ježiš? To by sa mali spýtať. Ale pýcha, duch falošnej kritiky, robí vážna z ich duše.

Moja malá ničota, ponúkni mi každé bremeno, o ktorom si myslíš, že ho neunesieš. Treba zachrániť toľko duší. Celý tento týždeň, od štvrtku do štvrtku, robte s kňazom nočnú adoráciu na pamiatku môjho večného kňazstva. Počas nej sa modlite ruženec a modlitbou za odčinenie svojich hriechov ma utešujte za tých, ktorí odmietajú moje eucharistické Srdce. (...) Posilňujte sa modlitbou, lebo v hodine posledného súdu budete sami a nahí... s plnými alebo prázdnyimi rukami. (...) Nebuďte sebeckí a pomstychtiví. Odovzdávajte sa celým srdcom. Očistite sa a buďte vd'ační. Je to rozhodnutie každého z vás, či ma budete nasledovať alebo sa budete navždy trápiť, lebo ste ma nepočúvli v takej dôležitej veci.

Je smutné, že každú chvíľu vidím, ako lásku k blížnemu ničí sebeckosť, závisť a nenávisť a týmto pošliapávajú dôstojnosť Božích stvorení, a tak sa stávajú obeťami neskrotiteľných vášní. (...) Vezmi moju Matku pevne za ruku a zver jej svoje starosti. Buď si istá, že môj Duch ťa povedie, posilní a povzbudí.

Neveríš, že moja láska je nekonečná a môže prekonať všetko? Usmej sa a spočín v mojom Srdci...“

3. kapitola

Choroba, utrpenie a úľava

V noci 21. júna začala mať mama veľmi silné bolesti. Spoločne so zdravotnou sestrou sme u nej strávili noc bez chvíľky oddychu. Veľmi zle som prežívala, keď som videla, ako trpí. Prosila som Pána Ježiša, aby radšej nechal trpieť mňa, len aby sa jej uľavilo, ale pochopila som, že si tým ona sama musí prejsť, aby sa očistila. Jediné, čo opakovala okrem sťažnosti na bolesť, bolo: „*Matka moja, Matka moja!*“

Ďalší deň, v nedeľu, veľmi trpela a neustále si sťažovala na bolesť. Pretože som v tej dobe bola v kostole, zašla som ku krížu a modlila sa k Pánu Ježišovi: „*Pane, Ty si sa na kríži zľutoval nad bolesťou svojej Matky, ale nevidel si ju trpieť, ako vidím ja trpieť svoju mamu. Prosím Ťa, Pane Ježišu, nech sa stane Tvoja vôľa a nech žije tak dlho, ako si to Ty praješ, ale nech nemá také bolesti. Zľutuj sa nad jej utrpením, pretože každá jej bolesť je pre mňa ako meč, ktorý mi prebodáva srdce.*“ (Plakala som, keď som ho o to prosila.)

Lekár mame predpísal lieky na upokojenie, a keď som sa vrátila domov, dala som jej ich. Ale keď jej prešli bolesti, vedela som, že to neboli lieky, ale Ježiš, ktorý ju zbavil bolesti. Pán vypočul moju modlitbu. Bolesti prešli takmer okamžite a úplne a už sa viac na bolesť nestážovala. Aj sám lekár bol prekvapený tým, čo sa stalo, lebo vedel, že ten liek nemá taký okamžitý, silný a dlhotrvajúci účinok.

Príprava duše

Keď som sa rozprávala s mamou niekoľko dní pred jej smrťou, navrhla som jej, že ju vezmem na pláž, aby si niekoľko dní oddýchla. V tomto období mi začala rozprávať, že vidí toho a tamtoho človeka (mnohí z nich už dávno zomreli). Keďže kvôli chorobe pečene mala chvíľky, keď strácala zdravý rozum, nevenovali sme tomu pozornosť, až kým nepovedala, že videla môjho brata Carlosa, ktorý jej povedal, že more je v nebi oveľa väčšie a krajšie ako na zemi.

Vtedy som sa presvedčila (lebo nikto jej nepovedal, že Carlos zomrel), že vidí ľudí, ktorí už nie sú medzi nami. Pomyslela som si, že je dobre, že ju tieto duše prišli pripraviť... Avšak v posledných dňoch sa mi zmienila, že vidí bytosti, ktoré ju prichádzali urážať a trýzniť.

Brat Eduardo jej povedal, že sú to bytosti, ktorým sa nepáči, že prijíma Pánovo telo a poradil jej, aby ich odohnala slovami, že ona patrí Ježišovi. Neskôr sme zistili, že veľmi málo spáva, akoby s niekým zápasila. Budila sa na nočné more a hovorila, aby sme si dávali pozor na bytosti, ktoré ju prenasledujú.

Preto sme sa rozhodli, že jej celý deň necháme zapnutú televíziu na náboženskom kanáli, aby cez modlitbu bola neustále v spojení s Pánom. Cez noc sme sa pri nej s bratom a švagrinou striedali a modlili sme sa s ňou ruženec.

Snažila som sa pochopiť, prečo ju tieto bytosti prenasledujú. Vtedy som si spomenula, že ju raz jedna priateľka zaviedla k veštici. Tušila som, že to bolo niečo, z čoho sa pri spovedi nevyspovedala. Poprosila som svojho duchovného, aby jej pomohol. A keďže od toho okamihu to prenasledovanie prestalo, predpokladám, že sa z toho hriechu vyspovedala. Dokonca sa jej zmenil aj výraz tváre. Vyžarovala pokoj a nehu a priatelia, ktorí ju prichádzali navštíviť, hovorili, že je to iný človek.

Tu sa musím pozastaviť a požiadať tých, čo budú čítať tieto riadky a boli niekedy zapletení do veštenia, tarotu, mágie a čarovania: vyznajte v spovedi podrobne všetko, lebo nemáte ani potuchy s čím ste sa zahrávali a aké následky by to mohlo mať na váš život.

Vždy prítomný Ježiš

23. júna, počas modlitieb, Pán Ježiš vedel, že sa cítim opustená a prehovoril ku mne: „**Drahá moja, tu som, odpovedám na tvoje volanie. Neopustil som ťa ani na chvíľu. Viem, že sa cítiš sama, ale ja som s tebou. Spomeň si na moju úzkosť v Getsemanskej záhrade, tiež som cítil, že som sám.**

Máš strach? Aj ja som mal strach.

Potrebuješ sa niekomu vyrozprávať? Mne sa vyrozprávaj.

Potrebuješ ruku, ktorá by ťa pohladila? Tu sú moje.

Potrebuješ hrud', na ktorej sa vypláčeš? Vyplač sa na mojej a ja vysuším tvoje slzy svojimi bozkami... Nie som ľahostajný k tvojmu utrpeniu.

Potrebuješ spoločenstvo pri modlitbe? Dávam ti svojich svätých a anjelov... Ponúkni mi svoju trpezlivosť v tomto živote a zakaždým, keď ťa vyhl'adám, budeš oslobodená od všetkého súženia a budeš sa môcť radowať z nesmierneho vnútorného pokoja...

Zver všetky svoje starosti do mojej vôle, nechaj sa unášať Duchom Svätým a d'akuj mu za jeho štedré dary..."

Ako je mojim zvykom, spýtala som sa Pána Ježiša, či je vo mne a ja v ňom. Odpovedal mi: „**Áno, ty vo mne a ja v tebe. Pamätaj na to v každej chvíli. Teraz sa pomodli žalm 121..."**

Božia vôľa predovšetkým

O dva dni neskôr som sa cítila veľmi vyčerpaná z duševného utrpenia, ktoré som prežívala, a bála som sa, že budem trpieť ešte viac. Vtedy som počula hlas Panny Márie:

„Nebojte sa utrpenia, pretože strach vám bráni konať Božiu vôľu. Predovšetkým by ste mali prijať Božiu vôľu, nech už prináša radostné udalosti, alebo nepríjemné. Mali by ste

požiadať o Ducha ustavičnej modlitby, aby ste žili s odvahou, a proste o Božiu lásku, i keď sa vám zdá váš život krutý a plný utrpenia.

Bohužiaľ, mnoho mojich detí túži po rôznych veciach, a keď ich dostanú, zistia, že im nepriniesli šťastie, ktoré očakávali...

Moje Srdce prežíva bolesť, keď sa sťažujete na ľudí vôkol seba a na miesto, kde žijete. Tieto deti, keď prídu do styku s kýmkoľvek a za akýchkoľvek okolností, vždy sa budú cítiť rovnako, pretože zmena musí výjsť z ich srdca.

Pamätajte, že iba prekonávanie chýb a odpútanie sa od vlastného ja, vás dovedie na cestu ku svätosti. Nestotožňujte sa so svojimi chybami, ale práve naopak, bojujte proti nim svojimi čnosťami. Pomáhajte ostatným a nemyslite len na seba. Zavrhnite hriech, lebo uráža Boha a núti vás zlyhávať.

Moja drahá, zlož svoje utrpenie na hrud' svojej nebeskej Matky. Ja ťa nikdy neopustím a prosím, aby si mala silu. Spomeň si na svätého Jána Krstiteľa, a tak ako on i ty žehnaj matkino lono, na ktoré Najvyšší uprel svoj zrak plný lásky.

Pokoj, pokoj, pokoj... Pros Pána, aby ti udelil dar pokoja v každej chvíli.“

A tak sa i stalo. S veľkou láskou som prišla ku svojej matke a položila som svoje ruky na jej lono a povedala: „Mamička, nech je požehnané tvoje lono, lebo naň Boh uprel svoj zrak plný lásky, aby si nás priviedla na svet.“

Mama ma pobožkala a povedala: „Nech žehná teba, láska z mojej lásky, pretože ty si bola mamou svojmu otcovi a teraz si mamou svojej matke.“ Myslím, že to najkrásnejšie, čo som dostala od svojich rodičov, boli tieto slová prednesené skôr, než zomreli.

V tú noc, keď som sa modlila a lúčila s Ježišom, som mu povedala: „Pane Ježišu, uzavrieme dohodu: na chvíľu vymením svoje srdce za tvoje... Vieš, prečo Ťa o to prosím? Pretože keď Ty mi dáš svoje Srdce, ono ma posväťí a to moje malé a nečisté, ktoré Ťa nie je hodné, dostaneš Ty, to splynie s Tebou a to zase Ty posvätiš. Nemáš čo stratiť.“

4. kapitola

Deň Najsvätejšieho Srdca: čas rozlúčky

27. júna, v deň Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, asi desať minút po polnoci, som sa začala modliť a Pán Ježiš ku mne prehovoril:

„Miluj ma!“

„Za koho chceš, aby som Ťa dnes milovala, Pane?“

„Za tých, ktorí ti ubližujú.“

„Takže budem musieť milovať mnohých.“

„Nie toľkých, koľko ich ubližuje mne, a ja ich napriek tomu milujem.“

Pocítila som veľkú nehu. Spomenula som si na všetkých, ktorí ma v živote ranili a ktorí mi ublížili, a pocítila som iba lásku. Mala som takú chuť to vysloviť a im všetkým to povedať. Táto nesmierna láska je určite taká, akou nás všetkých Ježiš miluje. Povedala som mu:

„Chcela by som byť prvou, kto dnes pobožká tvoje Najsvätejšie Srdce.“ A Ježiš povedal:

„Bolo práve dvanásť hodín, keď moje Srdce pobožkalo tvoje. Pamätaj, že počas tohto dňa ťa budem posilňovať.“

Ráno, počas modlitby, som rozprávala Pánu Ježišovi, že keby som si mohla vybrať deň, v ktorom by si povolal moju matku, bol by to práve deň Najsvätejšieho Srdca. A potom som povedala: „Keby si bol na mojom mieste, aj ty by si si vybral tento deň na odchod svojej matky do neba. Dnes ti ju odovzdám z celého svojho srdca.“

Približne o 14:45 sa mame pohoršilo. V pažeráku jej praskla žila a vtedy sa začala jej agónia. Na rozdiel od predchádzajúcich dní, v tento deň sa zobudila a žiarila, akoby chcela povedať všetko, čo mala na srdci. Bežali sme k nej, ale ona nás upokojila a požiadala, aby sme sa za ňu pomodlili

korunku Božieho milosrdenstva. Hoci mala krčce, pri ktorých strácala veľa krvi, bola úplne pri vedomí a modlila sa... Pociť bolesti sa menil na radosť, strach na dôveru, bezmocnosť na nádej a lásku...

Keďže môj duchovný musel odslúžiť svätú omšu v istej farnosti, požiadala som ho ešte predtým, ako tam odišiel, aby mame udelil sviatosť pomazania chorých. Mama prijímala Eucharistiu každý deň a postupne sa pripravovala na túto dôležitú chvíľu. Poprosila ho o požehnanie so slovami: „*Otče, spomeňte si na mňa vo svojich modlitbách...*“ Ale na to, čo sme zažili doma, snáď nikto nezabudne. Boli sme svedkami živej Božej lásky prítomnej u ženy, ktorá bola taká slabá a krehká. Počas matkinej choroby sa o ňu staral lekár, pre ktorého mám iba slová vďaky. Nie je to len jeden z najlepších odborníkov, akých sme poznali, ale taktiež človek, ktorý žije v katolíckej viere a vydáva cenné svedectvo o živote už od začiatku vykonávania svojho povolania. Ale tento lekár musel odcestovať na nejaký kongres, preto sme zavolali lekárovi, ktorý ho zastupoval, ale ten bohužiaľ nemal rovnaký prístup, tak som sa musela obrátiť na Pána Ježiša, aby mi pomohol.

Považujem za veľmi dôležité zdôrazniť všetkým, aby pri závažných okolnostiach vyhľadávali lekára, ktorý praktikuje katolícku vieru a má súcit s utrpením, ktoré rodina prežíva, keď doprevádza chorého na druhý svet. Lekári by mali chápať, že pacienti sú ľudské bytosti a že nepotrebujú iba lekárske predpis, ale taktiež pociťovať blízkosť druhého človeka, istotu, úctu a dôveru a nakoniec lásku, ktorú tento druh práce vyžaduje.

Keď som si už myslela, že prichádza jej koniec, napadlo mi, že by sme sa s ňou mali rozlúčiť, ako sa lúči s tými, čo žijú a umierajú v Božej milosti. Pustili sme hudbu chvál a modlili sme sa. Mama počúvala nejaké žalmy, náboženské piesne a svätý ruženec. A napriek bolesti vyzerala, že sa teší z toho, čo počúva.

Videla som bolesť svojho brata Eduarda a jeho utrpenie ma bolelo ešte viac, Eduard je totiž veľmi citlivý. Preto som poprosila mamu, aby nám dala požehnanie, a ona nám všetkým požehnala.

V jednej chvíli, asi tak o pol siedmej večer, povedala, že už musí ísť „*s nimi*“, a naznačila gestom, že sa chce postaviť. Povedala som jej, aby chvíľu počkala, nech sa ukludní. Hľadela na mňa očami široko roztvorenými a hovorila: „*Už, už...!*“ Najskôr som jej nerozumela, ale potom, po dvoch alebo troch opakovaní som pochopila, že sa chce modliť korunku Božieho milosrdenstva, a opakovala: „*Svätý Bože, moja Matka, moja Matka.*“ A tak sme ju vyzvali, aby opakovala: „*Svätý Bože, svätý Mocný, svätý Nesmrteľný... zmiluj sa nad nami*“, „*Ježišu, Mária, Jozef, zachráňte duše a zachráňte moju dušu*“, „*Pane, do tvojich rúk porúčam svoju dušu*“, a to opakovala niekoľkokrát. Zdalo sa, ako by jej duša chcela opustiť telo, ale ona chcela odísť i s telom a s takým nadšením, že nás to zaskočilo. Potom začala znovu krváčať z nosu i z úst a položili sme ju späť do postele.

Po chvíli zavolała na dievča, ktoré sa o ňu staralo asi štyri roky a pomáhalo jej v domácnosti: „*Doris, staraj sa o moju dcéru a deti.*“ Potom sa obrátila ku mne: „*Teraz budeš mamou svojim bratom, tak ako si bola mamou aj mne.*“ A s každým z nás sa rozlúčila niekoľkými slovami.

Musím ísť, nechajte ma odísť!

Naširoko otvárala oči, akoby niečo hľadala a opakovala: „*Otče, moja duša...*“ A znovu: „*Áno, áno!*“ Pochopili sme, že chce povedať: „*Otče, do tvojich rúk zverujem svoju dušu.*“ Zopakovala to štyrikrát a povedala: „*Nebráňte mi, musím ísť, nechajte ma odísť.*“

Cítila som, že ma veľmi studené ruky a povedala som jej, aby sa nebála vojsť do náruče Ježiša a že dnes je krásny deň, deň Najsvätejšieho Srdca. Všetci sme sa s ňou radostne lúčili... Začala som jej spievať „*Tam ďaleko za slnkom, je môj domov...*“ Mama sa ku mne pridala a spievali sme spolu, kým ostatní sa modlili svätý ruženec.

Po chvíľke povedala: „*Nemôžem ešte odísť! Najprv musím vidieť Pannu Máriu...*“ Podali sme jej obraz Matky ustavičnej pomoci a povedala som jej, že tu je. Ale ona sa pozrela iným smerom a odpovedala: „*Áno, už je tu, akože sa volá?...*“ Moja švagriná Anita sa jej spýtala: „*Je to Mária ustavičnej pomoci?*“ Povedala, že nie. Anita sa jej spýtala, či je to naša Mária Guadalupská. Odpovedala: „*Áno, to je ona, tak sa volá... Urobte miesto pre moju Matku... Svätý Bože...! Matka moja...! Otče môj, do tvojich rúk...!*“ Zdvihla ruku, akoby chcela chytiť niečiu ruku, ktorú sme my

nevideli a upadla do bezvedomia. V tomto stave zotrvala iba chvíľu a vydýchla...

V posledných mesiacoch tak veľmi trpela, že ju to úplne vyčerpalo. Myslím, že sme ani nemohli očakávať pokojnejšiu a svätejšiu smrť. Posledná rozlúčka s ňou bola taká skromná a jednoduchá ako ona. Nechceli sme, aby ju dali do rakvy, uložili sme ju na posteľ, ktorú sme si požičali z nemocnice. To ma priviedlo k tomu, aby som znovu rozjímala nad tým, aké zbytočné je viazať sa na materiálne veci, lebo človek, ktorý odchádza na druhý svet si so sebou nič nezoberie.

Obliekli sme jej biele šaty, v ktorých si mama želala byť pochovaná, a prišli ľudia z pohrebnej služby odviezť a pripraviť jej telo. Objednala som iba kríž s dvomi vnútornými svetlami a žiadne stuhy ani ozdoby, lebo sú nápadné a pôsobia príliš rušivo.

Na kare sa zišla iba naša rodina, čo žije v tomto meste, blízki priatelia z nášho Apoštolátu, moja priateľka, Analupe, čo prišla z Mexika sprevádzať môjho brata a ja.

Popri všetkej bolesti sme sa Pánovi poďakovali za všetkých, ktorých mala mama veľmi rada, ako napríklad Dávidovi Lagovi, ktorý sa o všetko postaral, akoby to bol jej ďalší syn, doktorovi Williamovi Rosadovi, ktorý odložil stranou rodinné záležitosti a vybavil niektoré lekárske formality. Miguel, Cecília, Pepe... a iní. Každý prispel kúskom lásky a solidarity.

Kňaz, ktorý vedie našu skupinu, odslúžil omšu za zosnulých v spálni, kde ležala moja mama akoby spala. Avšak Pán, ktorý koná zázraky, nám chcel ešte niečo darovať. Akoby ich poslalo samé nebo, v dome sa objavili sestričky Dominikánky, naše milované priateľky, aby na svätej omši zaspievali. Vyzeralo to, akoby sme sa nachádzali na nejakom mieste veľmi vzdialenom od bolesti a od zeme. V jednej chvíli sa mi zdalo, že počujem anjelské zbory.

Boli sme pri nej celú noc a nechali sme jej odkrytú tvár. Prišiel nás pozrieť aj istý kňaz, ktorého si mama obzvlášť vážila a ktorý ponúkol svoj kostol na odslúženie omše a uloženie popola. Koľko lásky sme dostali od ľudí okolo nás! Hlavne od istej dievčiny, ktorú mám rada, akoby to bola moja dcéra, a ktorá pri mne zotrvala nasledujúcich dvadsaťštyri hodín. Martha, Pán Boh zaplať za tvoju spoločnosť.

Áno, boli aj slzy, ale nebol to zúfalý plač. Modlili sme sa celú noc. Na druhý deň o jednej popoludní mamu odviezli do krematória. Ešte predtým som zavolala istému biskupovi, aby ma informoval o týchto veciach, pretože u nás nie je zvykom zosnulých spaľovať, ale jeho odpoveď ma upokojila.

Keď sme odchádzali z domu, zašla som do oratória pomodliť sa ruženec s mojím duchovným (ten požehnaný muž, ktorého nám Pán poslal, aby nás posilnil a pomohol zachrániť moju milovanú mamu). Vedela som, že len modlitba mi prinesie očakávanú útechu. Členovia Apoštolátu odprevádzali jej telo a pritom spievali Panne Márii: „*Kráčaj s nami, Mária, svätá Panna...*“

Svätá omša sa slúžila v atmosfére radosti a pokoja, v kostole Božieho milosrdenstva. Tam, v krypte odpočívajú pozostatky ženy, ktorá tak veľmi verila v Božie milosrdenstvo.

5. kapitola

Jej dedičstvo, láskavosť, pokora, odvaha

Zostala nám po mame iba láska, ktorú nám zanechala, hlboká láska k blížnemu a obdivuhodná pokora. Tí, čo ju poznali, videli v nej príklad odvahy a túžby pykať za svoje hriechy, aby vošla čistá do náruče Pána...

Usmievam sa pri pomyslení, aké prekvapenie ju tam čaká, keď uvidí, že jej dve deti sa s ňou lúčia a to najmladšie ju tam čaká... Neprestajne ďakujem Bohu, že bol pri nej v každom okamihu, a zázračnému srdcu našej nebeskej Matky, po ktorej voňal celý môj dom kvetmi od chvíle, ako začala mamina agónia.

Duša letí k Bohu

Okolo desiatej večer som sa modlila pred obrazom Božského Srdca Ježišovho a zrazu obraz začal

žiarit'. Srdce z obrazu sa začalo zväčšovať a narastať do takej veľkosti, že pred mnou bolo iba zlaté svetlo a všetko ostatné zmizlo.

Uprostred tohto svetla som videla postavu ženy. Bola otočená chrbtom, oblečená v dlhých bielych šatách, akoby zhotovených zo závoja. Vyzerala, akoby sa vznášala, ale bola vzpriamená a jej nohy sa ani nepohli. Dlhé zvlnené gaštanové vlasy jej siahali do pol chrbta a boli posiate kvetmi. Boli to nádherné biele sirôtky. Po jej bokoch stáli v dvoch zástupoch bytosti oblečené v tunikách pastelových farieb. Boli bledomodré, ružové, zelené... Takmer ich nebolo vidieť.

Odzrazu mi prišlo na um, že tá žena by mohla byť moja mama, ale bola mladá a nepamätala som si, že by som ju niekedy videla s takými dlhými vlasmi... Na chvíľu sa ale otočila, aby sa na mňa pozrela a vtedy som ju spoznala! Mala nádherný mladistvý úsmev a vznášala sa smerom k tomu obrovskému svetlu, kde sa určite nachádza Boží trón.

Táto vízia zmiernila moju bolesť a pocítila som nesmierny pokoj a ticho, aké som raz pocítila, keď istý kňaz na mňa kládol ruky, a tak som sa dostala do zvláštneho stavu, ktorý sa nazýva usnutie v Duchu Svätom.

Musím spomenúť, že počas celebrowania svätej omše za moju mamu, keď sa kňaz modlil: „*Nech ťa anjeli vezmú do raja, nech ťa mučeníci privítajú a zavedú do svätého mesta...*“, mi Ježiš povedal: „**To je to, čo si videla.**“

Plakala som od radosti, vďačná Bohu za každý citlivý dotyk vo chvíľach bolesti. Ďakujem ti, Pane, lebo ty sa postaráš o každú maličkosť, aby si mi ukázal svoju nekonečnú Lásku!

Bolesť a milosrdenstvo

29. júna mi Pán Ježiš povedal: „**Zlato sa skúša za horúca. Všetko, čo prežívate, je potrebné pre váš duchovný rast. Veľmi ťa milujem. Ver mi a miluj ma viac. Aj keby si si myslela, že sa už viac nedá milovať, skúšaj to ďalej, lebo láska je ako gumená nádoba. Rozťahuje sa, ale nikdy sa nepretrhne, iba sa z nej stáva hladšia a jemnejšia hmota.**“

Potom pokračoval: „**Veľmi si želim, aby všetky duše boli v momente smrti čisté, aby vošli do môjho kráľovstva, ktoré vám môj Otec pripravil. Ale duša sa musí očistiť ešte tu na zemi, aby tam nebolo potrebné očistiť to, čo malo byť očistené na zemi. Preto keď je niekto pripravený a chce ma poznať, milovať, ohlasovať ma a očistiť si dušu na zemi, vtedy ja ako hrnčiar pretváram tú hlinu, niekoľkokrát do nej prilievam vodu, aby sa zjemnila hmota, alebo ju stláčam, aby zmäkla, a keď už je hotová, vypálím ju v horúcej peci čností, aby to dielo zostalo jemné na dotyk, ligotavé a hodné predložiť ho pred Kráľa.**“

Aj napriek tomu, že som si bola istá, že som videla, ako moja mama vystupuje k Pánovmu trónu, bola som zvedavá, či jej duša bude musieť pobudnúť nejaký čas v očistci, ale Pán Ježiš ma upokojil: „**Prečo dovoľíš diablovej, aby zasial pochybnosti do tvojej mysle? Dôveruj a modli sa... Nepochopíte to, kým nebudete na tejto strane. Ale aj keď máte istotu (ako som odhalil niektorým duším), že vaši zosnulí sa tešia v nebeskom raji, naďalej sa za nich modlite, lebo tak im doložíte to, čo im chýba, alebo ešte pridáte k tomu, čo vaši blízki predložili, keď predstúpili pred moju tvár.**“

„**Keď som povedal: Podťte ku mne všetci, čo ste unavení a vyčerpaní..., aj tebe som to povedal. Veľa vecí, ktoré dovoľím, aby sa stali, alebo ktoré na vás zošlem, sa vám zdajú hlúpe alebo nespravodlivé. Viera vás musí naučiť, že všetko, čo plánujem, myslím len dobre. Pamätaj, že duša, čo zotrúva vo viere a zachováva pokoj v nešťastí, sa dočká mojej nesmiernej lásky.**“

Ako zvláštna pozornosť od Boha nás poctil návštevou náš medzinárodný cirkevný radca, priateľ a oddaný kňaz, ktorý spoločne s mojím duchovným celebrowal omšu za uzdravenie, na ktorej sme všetci silne pocítili živú prítomnosť Pána Ježiša. Obaja kňazi boli zjednotení v láske a zbožnosti pre týchto trpiacich.

Spolu s mojou rodinou a ešte jedným, nám veľmi blízkym manželským párom, ktorému budeme vždy vďační, sme sa zúčastnili tejto svätej omše. Koľko vecí je potrebných liečiť na každej ľudskej duši! S vďačnosťou sme sa o tom mohli presvedčiť.

6. kapitola

Spoved', smrť a premena

Uplynulo desať dní od mamičkinej smrti, keď ma po rannej modlitbe Pán Ježiš požiadal, aby som ešte chvíľu ostala. Náhle ako scéna z filmu sa mi pred očami premietla smrť mojej mamičky.

Je potrebné, aby som sa v rozprávaní vrátila späť a aby som zopakovala niektoré udalosti, ktoré už som líčila, aby ste lepšie porozumeli tomu, čo sa toho dňa stalo, pretože až teraz mi to Pán Ježiš dovolil uvidieť a túto víziu sa vám teraz pokúsim predostrieť. Vrátim sa teda ku dňu, kedy mama bola v stave agónie.

Ležala vo svojej posteli na pravej strane a ja som jej umývala krv, ktorá jej tiekla z nosu. Pozrela sa cezo mňa k oknu, stiskla mi ruku a povedala mi: „*Chcem byť s tebou.*“

„*Bojíš sa, mami?*“ opýtala som sa znepokojene. „*Nie, nebojím sa, ale chcem byť s tebou.*“ V tú chvíľu som zbadala bytosti, ktoré sa k nej zozadu približovali.

Spoznala som svätého Jozefa, svätého Antona Paduánskeho, svätú Ruženu z Limy, svätého Dominika Guzmánskeho a svätého Silvestra. Postavili sa k čelu postele vedľa Leopolda. Tak sa volal strážny anjel mojej mamy. Bol to mladý a krásny chlapec, ktorý kľácal pri mame, akoby sa modlil a pritom ju objímal.

Boli tam aj iní muži a ženy, mladí aj starí, spolu ich bolo asi 40 a všetci sa modlili. Jeden mladý chlapec v bielej albe držal v rukách malú zlatú nádobu. Občas do nej vložil ruku a keď ju vytiahol, vychádzal z nej dym a vznášal sa po izbe. Tým sa malo zabrániť, aby sa priblížili tmavé tieň, ktoré bolo vidieť ďalej od spálne a ktoré sa báli pristúpiť bližšie. Ten mladý chlapec otváral pery, akoby sa modlil. Chytil nádobu s kadidlom do druhej ruky a urobil to isté. Prechádzal sa s ňou po celej izbe okolo všetkých, čo stáli pri maminej posteli. Bola som prekvapená, že vidím toľko osôb.

Potom mi Pán Ježiš povedal: „**To sú jej svätí ochrancovia a duše, ktorým pomohla svojimi modlitbami a utrpením a aj keď ich nepozná, prišli ju na cestu odprevadiť.**“

Keď sme ju položili na druhú stranu postele, aby sme ju prezliekli, mama povedala: „*Už musím ísť s nimi.*“ Pozrela ponad moje plece. Povedali sme jej, aby sa upokojila. Zaspievali sme jej žalm a ona ho zopakovala. Otvorila oči celá udivená, akoby videla niečo, čo sa nedalo vyjadriť slovami a povedala: „*Zažnite svetlo!*“ Urobili sme tak, ale pochopili sme, že ona už nevidí to pozemské, ale to, čo bolo mimo nás. Stlačila mi ruku a povedala: „*Svätý Bože, už! Svätý Bože,... už...*“ Akoby ma nabádala, aby som sa aj ja modlila a opakovala: „*Svätý Bože, svätý Mocný, svätý Nesmrteľný. Maj Milosrdenstvo s nami aj s celým svetom.*“ Stále to opakovala a nástojila: „*Musím odísť.*“ Hýbala nohami, akoby chcela kráčať a hovorila: „*Nedržte ma tu...*“ A potom znova: „*Svätý Bože... svätý Mocný... svätý Nesmrteľný...*“

Všetci, čo sme pri nej stáli, sme sa začali modliť Korunku Božieho milosrdenstva a ona zároveň opakovala nejakú svoju modlitbu: „*Otče, Duchu Svätý! Už..., už!...*“ Ale nepamätala si celú modlitbu. Začali sme sa modliť „*Otče, do tvojich rúk vkladáme svoju dušu...*“ lebo sme pochopili, že asi to bolo to, čo chcela povedať. Mama súhlasne pritakala a opakovala tieto slová.

V tejto vízii som uvidela, že spoza nás začali prichádzať ďalší ľudia a postavili sa na ľavú stranu k mame. Spoznala som medzi nimi postavu môjho otca, moju starú mamu, tetu, ktorá s nami bývala a ďalšie osoby, ktorým som dobre nevidela do tváre. Bola som oslepená tým, čo vidím, ale zároveň som sa chcela sústrediť na mamu.

Oproti nej sa rozžiarilo svetlo. Videla som, ako zostupuje zhora zbor spievajúcich anjelov. Vytvorili dva zástupy bytostí nebovo-modrej farby a keď podišli k nám, rozdelili sa a postavili sa do kruhu po celej miestnosti. Celé to bolo veľmi slávnostné. V istej chvíli sa mama otočila k týmto bytostiam, ktoré ju iste prišli odprevadiť na cestu, a povedala: „*Počkajte, najprv musím vidieť Pannu Máriu!*“ Ale môj brat jej povedal: „*Mami, Pán už je tu, už ťa očakáva...*“

Povedal to preto, lebo predtým mama spomínala, že videla Pána Ježiša. No ona odpovedala: „*Aj tak musím ešte vidieť Pannu Máriu...*“ Veľakrát počula, že Božia Matka si prišla po duše tých, čo

čakali na smrť pri modlitbe ruženca.

Podali sme jej obraz Matky ustavičnej pomoci, aby videla nebeskú Matku a mysleli sme si, že práve to chcela. Ale ona sa pozerala ponad obraz, akoby už nevidela veci tohto sveta... Zrazu povedala: „*Tam ju vidím, tam je... urobte miesto pre Božiu Matku! Musíme prosiť o odpustenie Svätú Pannu.*“

Nežné objatie nebeskej Matky

V tomto okamihu som videla Pannu Máriu zostúpiť z neba. Postavila sa k nohám mojej mamy a natiahla k nej ruky. Cez jedno rameno mala prevesené biele šaty. Mama natiahla ruku, aby si ich vzala. Panna Mária ju chytila za ruku a v tej chvíli mama stratila vedomie. O niekoľko sekúnd vydýchla.

Keď jej hlava zostala nehybne ležať v mojich rukách, myslela som si, že celá táto vízia sa pominie, ale v tej chvíli som zbadala, ako jej duša vystúpila a oddelila sa od tela. Podišla k Božej Matke, ktorá jej podala biele šaty a ona si ich obliekla na nočnú košeľu, ktorú sme jej obliekli my. Panna Mária sa usmievala a jej výraz bol veľmi nežný. Chytila mamu okolo pása a mama zase chytila ju, opierajúc sa o jej rameno a spolu so všetkými, čo boli s nimi, vystúpili k nebesiam. Zostali iba svätý Jozef a svätý Silvester. Svätý Jozef sa na nás pozrel, dotkol sa svätého Silvestra a ten nám udelil požehnanie. Otočil sa a nasledovaný Jozefom odišiel. Potom mi Pán Ježiš slávnostne povedal: „**Rozprávaj to svetu, aby si ľudia vážili milosť, akú majú, keď sú prítomní pri umierajúcom, ktorý odchádza z tohto sveta v sprievode nebeských bytostí. Človek musí byť úplne odovzdaný v tomto okamihu, lebo práve vtedy sa časť neba nachádza v miestnosti a Boh prichádza navštíviť toto miesto.**“

Po tejto vízii som si klakla, aby som sa Bohu poďakovala, že mi udelil túto milosť a dovolil uvidieť tento zázrak, o ktorý sa môžem podeliť so svetom, aby si ľudia uvedomili dôležitosť a povinnosť pomáhať umierajúcim a aby umožnili ich šťastný odchod do večnosti.

7. kapitola

Naliehavé volanie: Pomoc umierajúcemu

Niekoľko dní potom, pri modlitbe Korunky Božieho milosrdenstva, som začula Pánov hlas: „**Teraz sa sústred' nato, čo uvidíš. Neboj sa, ale je nutné, aby si to videla.**“ V tej chvíli som mala ďalšiu víziu. Videla som nejakú izbu v nemocnici a v nej nejakého muža vo veku päťdesiat až šesťdesiatpäť rokov (nemohla som mu presne odhadnúť vek, lebo vyzeral chorý a vychudnutý).

Stálo pri ňom niekoľko ľudí. Niektorí plakali, ale vyzeralo to, že už všetci očakávajú jeho smrť. Ten muž sa zvíjal od bolesti a zúfalo plakal. Vedel, že umiera, bol podráždený a klial: „*Prečo musím zomrieť! Ako môže Boh dopustiť, aby som zomrel...! Robte niečo... nechcem zomrieť!*“ Mykal sa a búril pred blížiacou sa smrťou. Zvádzal so sebou vnútorný boj a nemal pokoj. A najviac ma prekvapovalo, že tí, čo boli s ním, nerobili nič pre pokoj jeho duše. Nikto sa nemodlil.

Na vonkajšej chodbe som uvidela malý dvor, kde sa nejakí ľudia rozprávali a smiali, niektorí fajčili a pili. Bolo to úplne vzdialené od toho posvätného momentu, ktorý prežíval tento chorý človek. Mala som dojem, že som na nejakom spoločenskom večierku.

Potom som zbadala nejakú mnišku a Pán Ježiš mi povedal: „**Poslala ju moja Matka.**“ Panna Mária so slzami na tvári sledovala z diaľky túto scénu. Mala spojené ruky a modlila sa. Vedľa chorého stál anjel a bol veľmi smutný. Jednou rukou si zakrýval tvár a druhou sa dotýkal chorého muža. Potom sa anjel postavil a snažil sa rukami zahnať temné bytosti, ktoré sa približovali k tomuto mužovi. Tie bytosti boli znetvorené, niektoré s hlavou jeleňa, medveďa alebo koňa. Nevidela som ich jasne, lebo to boli iba tiene.

Mniška vošla do izby a priblížila sa k posteli... Vzala umierajúceho za ruku a chcela mu dať nejaký obrázok, ale on zdvihol ruku na znak odmietnutia. Mniška sa ešte raz pokúsila dať mu

obrázok, ale muž aj z posledných síl, ktoré mu ostávali, naznačil rukou, že on nestojí a podráždene kričal. A tak mníška smutne odišla.

Na chodbe si vybrala ruženec a začala sa modliť. Ľudia sa na ňu pozerali a posmešne sa usmievali. Vôbec netušili, aké sú dôležité tie modlitby v tej chvíli. Vyzvala ich, aby sa tiež modlili, ale ich pohľady a výrazy tváre svedčili o nezáujme.

O niekoľko minút ten muž zomrel. Videla som, ako sa v momente, keď sa jeho duša oddelila od tela, všetky tie temné bytosti vrhli na jeho dušu a trhali ju tak, ako šelmy trhajú svoju korisť. Zrazu sa pred nich postavil anjel, zdvihol ruku a prikázal: „**Prestaňte! Pustite ho! Najprv musí predstúpiť pred Boží súd!**“

Niektorí ľudia začali nad mŕtvym zúfalo až hystericky plakať. Vtedy som pochopila, aký je rozdiel, keď odprevádzame dušu, ktorá je zmierená s Bohom a odchádza s nádejou v Božie milosrdenstvo.

II. časť

Sviatosť zmierenia

„Ak má niekto z vás sto oviec a jednu z nich stratí, nenechá tým deväťdesiatdeväť na púšti a nepôjde za tou, čo sa stratila, kým ju nenájde? A keď ju nájde, vezme ju s radosťou na plecia, a len čo príde domov, zvolá priateľov a susedov a povie im: Radujte sa so mnou, lebo som našiel ovcu, čo s a mi stratila. Hovorím vám: Tak bude aj v nebi väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi spravodlivými, ktorí pokánie nepotrebujú.“

(Lk 15, 4-8)

8. kapitola

Ty, ktorý snímaš hriechy sveta

V utorok, 8. júla sme odcestovali do Cozumelu, kam nás pozvali urobiť jednu prednášku. Pán Ježiš mi povedal, aby som istému dievčaťu odovzdala túto správu: „**Už dlho čakám na ten okamih a túžim, aby sa mi úplne odovzdala.**“ Bolo to dievča, čo si chcelo urobiť generálnu spoveď u nášho duchovného špirituála. Keď som jej to povedala, rozplakala sa a Pán Ježiš ma požiadal, aby som jej pomohla a rozprávali sme sa až kým neprišiel kňaz.

Keď sa odchádzala vyspovedať, zrazu som zbadala, že dievčinu obklopuje skupina ľudí, asi desať alebo dvanásť, a spolu s ňou vchádzajú do miestnosti, kde sa mala spovedať. To ma veľmi prekvapilo, ale náhle som si uvedomila, že práve prežívam mystické zjavenie a začala som sa modliť.

Bolo pritom počuť hlasy, ktoré sprevádzala ohlušujúca hudba v rytme bubnov a dva zbory. Jeden zbor spieval Fatimskú Ave Maria a druhý odriekal: „*Chvála a česť Bohu Stvoriteľovi, Synovi Vykupiteľovi a Duchu Svätému...*“

Kľakla som si a prosila Boha, aby ju pri tejto spovedi osvietil. Zrazu som začula nejaký hluk a krik. Hneď som sa obzrela smerom, odkiaľ ten zvuk vychádzal a bola to práve tá miestnosť na balkóne, v ktorej sa dievčina spovedala.

To, čo som videla, bolo strašné: na pohľad nepríjemné tvory a zdeformované postavy kričali, vybiehali z izby a cez balkón sa vrhali do prázdna. Keď som sa priblížila k oknu, aby som videla, kam dopadli, nikoho som nevidela.

V tej chvíli prišiel priateľ tej dievčiny a obaja sme jasne počuli cengot a rinčanie reťazí a okov, akoby sa driapali po streche a po stenách. Začali sme sa modliť. Povedala som mu, aby sa nebál, že tento zvuk je bežný; diabol sa hnevá, keď ho okrádajú o nejakú dušu.

Ešte chvíľu so mnou zotrval v modlitbe a potom odišiel. Neviem, ako dlho som sa ďalej modlila sama, no zrazu ma nejaké svetlo prinútilo otvoriť oči. Zistila som, že oproti mne zmizla stena, ktorá

nás delila od izby, kde sa spovedalo to dievča. Jasne som ju videla, ako sedí a spovedá sa. Avšak nie pred kňazom, ale priamo pred Pánom Ježišom. Nebol to kňaz, bol to práve Ježiš, kto prevzal jeho miesto. Videla som ho zboku so zloženými rukami, ako pri modlitbe a zároveň si o ne opieral bradu. Veľmi pozorne ju však počúval.

Za dievčinou pri dverách izby stála skupina ľudí, medzi nimi aj mníška oblečená v modrom. Pred ňou sa vynímal anjel s majestátnou postavou, veľkými krídlami a kopijou v pravej ruke. Pozorne sa obzeral na jednu aj na druhú stranu. Pomyslela som si, že by to mohol byť svätý archanjel Michal alebo nejaký vodca jeho nebeského vojska.

Vzadu, napravo od Pána Ježiša a dievčaťa, som spoznala Pannu Máriu, ktorá tam stála oblečená ako Matka ustavičnej pomoci, v perlových šatách, zrejme zo saténu a v plášti hnedom ako karamel a so symbolmi ako na obraze.

Dvaja vysokí anjeli, tiež s kopijami v rukách, stáli a pozorne sa obzerali, ako ten pri dverách. Títo dvaja akoby strážili Pannu Máriu, ktorá naďalej stála s rukami zopätými v modlitbe a pozerala k nebu, kým oni dávali pozor na celé dianie okolo.

Bolo tam mnoho malých akoby priehľadných anjelov, ktorí prichádzali a odchádzali. V určitej chvíli Ježiš dvihol pravú ruku dlaňou otočenou k hlave dievčaťa. Celá jeho ruka žiarila svetlom, vychádzali z nej zlaté lúče a celú ju pohlcovali. Videla som, ako sa tvár dievčiny menila na tvár jemnejšiu, pokojnejšiu a vznešenejšiu.

V okamihu, keď jej Ježiš dal rozhrešenie, Panna Mária si kľakla, sklonila hlavu a všetci, ktorí boli pri nej, urobili to isté. Ježiš sa postavil, sklonil sa k dievčine a až potom som uvidela kňaza, ktorý sedel tam, kde predtým sedel Pán Ježiš.

Pán Ježiš objal dievča a pobožkal na líce. Potom sa otočil, objal kňaza a tiež ho pobožkal na líce. V tom momente celá izba zažiarila silným svetlom, ktoré stúpajúc nahor pomaly mizlo a s ním aj moje zjavenie. Opäť som videla iba stenu.

Potom, ako mi Pán dovolil uvidieť tento nezvyčajný mystický zážitok, znovu ku mne prehovoril: **„Keby ste vedeli, ako sa mení vaša duša po dobre vykonanej spovedi, všetci v jej blízkosti by ste ju prijímali na kolenách, pretože len vďaka posvätnej milosti je naplnená Duchom Svätým.“**

Po spovedi tohto dievčaťa som pocítila túžbu pokľaknúť pred ňou na kolená, ale objala som ju s veľkou láskou, lebo ona predtým objala Ježiša. Dievčina vyzerala inak. Bola omnoho mladšia a šťastnejšia. Všetko som porozprávala svojmu spovedníkovi a spolu sme sa modlili a vzdávali vďaka Pánovi.

V tú noc ma Ježiš požiadal, aby som napísala všetko, čo som videla, v publikácii venovanej sviatosti zmierenia.

9. kapitola

Vzácná chvíľa zmierenia

O dva dni neskôr mi Pán Ježiš povedal, aby sme pokračovali v našej práci. Zrazu som sa ocitla v kostole, oproti nejakým ľuďom, čo čakali na spoved'. Pred mojimi očami sa objavilo niekoľko tieňov s ľudským telom, ale hlavy boli zvieracie. Jedného muža, čo išiel do spovednice, tieto tiene zväzovali lanom okolo krku a čela, a pritom mu niečo hovorili do ucha...

Zrazu sa jeden z týchto tieňov oddelil od ostatných a nadobudol podobu ženy. Tá žena bola veľmi vyzývavo oblečená a prešla popred muža, ktorý sa išiel spovedať. Muž upriamil pozornosť na ženu a nemohol od nej odvrátiť zrak. Tie hrozné bytosti sa začali schuti rehotáť a zbadala som nejakého anjela rozháňať sa rukami, aby tie beštie odohnal.

Ďalšia z osôb čakajúcich na spoved', jedna pokorná dievčina, držala v rukách modlitebnú knižku a zahĺbené čítala a rozjímal. Tiene sa k nej približovali iba do istej vzdialenosti, lebo sa k nej nemohli dostať bližšie. Zrejme anjel, ktorý ju sprevádzal, bol silnejší, ako oni.

Keď sa tá dievčina vyspovedala, už nebola oblečená, ako predtým. Mala dlhé šaty perlovej farby,

takmer biele a na hlave mala diadém z kvetín. K oltáru ju sprevádzali štyria anjeli. Tvár mala pokojnú. Pred oltárom si kľakla, aby sa pomodlila, a aj anjeli spojili ruky k modlitbe. Vtedy sa skončila moja vízia a opäť som videla iba nábytok svojho domu.

Pán Ježiš povedal: „**Práve si videla dvoch ľudí pristúpiť k sviatosti zmierenia. Jeden nesústredený a bez predchádzajúcej prípravy. V takom prípade, všetko, čo urobia zlí duchovia, naberá väčšiu silu. A naopak, to dievča, čo sa modlilo a pripravovalo na spoveď, požiadalo o pomoc z neba, a preto sa k nej diabol nemohol priblížiť. Jej anjel strážny ju ochránil, lebo ho vzývala.**“

Potom dodal: „**Všetci by sme sa mali modliť za tých, čo sa idú spovedať, aby sa dobre vyspovedali, lebo to môže byť posledná spoveď v ich živote.**“

Vysvetlil mi, že všetci prítomní ľudia v kostole by mali pomôcť svojou modlitbou a prihovoriť sa za spovedníka a aj spovedajúcich sa. Prekvapilo ma, že žiada o modlitby za spovedníka, veď som jasne videla, že to bol Pán Ježiš, čo odpúšťa hriechy, nie kňaz.

A tak mi povedal: „**Samozrejme, že potrebujú modlitby. Tiež sú vystavení pokušeniam, rozptýleniu a únave. Pamätaj, že sú to len ľudia.**“

Dar zverený kňazovi

V noci mi Pán Ježiš povedal o tom, čo sa deje, keď niekto požiada o spoveď a kňaz mu nevyhovie z nedbalosti a pohodlnosti: „**Ak nejaká duša vyhladá kňaza, aby ju vyspovedal (a kňaz nemá nejaký vážny dôvod, aby tak neurobil, je povinný vypočuť si spoveď veriaceho, lebo ak hriešnik zomrie, vďaka úprimnej ľútosti a túžbe očistiť sa, okamžite vojde do raja a ja sám mu dám rozhrešenie. Ale kňaz, ktorý ho odmietol vyspovedať kvôli pohodlnosti a ľahkovážnosti bez akéhokolvek odôvodnenia pred Bohom (v prípade, že sa ešte nevyspovedal z tohto previnenia), sa bude zodpovedať pred Božím súdom za tento vážny hriech tak, akoby on sám bol zodpovedný za hriechy, ktoré si odmietol vypočuť.**“

Kňaz dostal dar, ktorý nebol umožnený ani mojej Matke. Je prepojený so mnou a koná v mojom mene, preto si zaslúži úctu od tých, čo prosia o túto sviatosť. Mali by prejavovať úctu pri jednaní s ním a s rešpektom prijímať jeho rady a udelený trest.

Preto vás prosím o modlitby za kňazov, aby verní svojmu povolaniu a milosti, ktorá sa im zveruje v mojom mene (v mene Ježiša Krista), udeľovali milosť a odpúšťali dušiam. Pamätaj, dcéra moja, že všetko na tejto zemi je pominuté. Niektoré veci môžu mať väčšiu materiálnu hodnotu, a ak niekto o ne príde, zostane finančne na dne..., ale to je všetko. Môže skúsiť a znovu všetko, alebo časť z toho získať späť, ale ak stratí dušu, pred pekelným ohňom ho už nič nezachráni.“

Na záver krátke zamyslenie

Brat, sestra, ty, ktorý si sa dostal až na koniec tohto svedectva, polož si otázku, kedy si sa naposledy poriadne a úprimne vyspovedal.

Keby si ťa v tejto chvíli povolal Pán, myslíš si, že by si sa zachránil? Pristupoval si svedomitě k Božím veciam? Alebo si bol iba pohodlný, čiastočný kresťan, ktorý sa zúčastňuje na nedeľnej omši z povinnosti alebo preto, aby sa tam ukázal, a nie preto, že miluješ Ježiša? Spýtal si sa sám seba, koľko duší si zachránil? Dal si si vždy pozor, aby si bol v posväcujúcej milosti, keď prijímaš Eucharistiu? Alebo si z tých, čo si myslia, že človek sa má spovedať iba pred Bohom a nie pred kňazom?

Kým budeš toto čítať, nájde sa niekto, kto sa bude za teba modliť, aby si vo chvíli svojej smrti nebol ukrátený o prijatie sviatostí. Tak sa z tvojho odchodu bude tešiť celé nebo aj zem a nezažiješ strach, ale radosť a lásku!

Korunka Božieho milosrdenstva

Ježiš dal sestre Faustíne mimoriadne prisľúbenia pre tých, čo sa modlia Korunku Božieho milosrdenstva. Modlí sa na obyčajnom ruženci:

Otče náš..., Zdravas' Mária..., Verím v Boha...

Na veľkých zrnkách:

Večný Otče, obetujem ti telo a krv, dušu i božstvo tvojho najmilšieho Syna a nášho Pána Ježiša Krista na odčinenie našich hriechov i hriechov celého sveta.

Na malých zrnkách:

Pre jeho bolestné umučenie, maj milosrdenstvo s nami i s celým svetom.

Na zakončenie:

Svätý Bože, svätý Mocný, svätý Nesmrteľný, zmiluj sa nad nami i nad celým svetom. (3-krát)
Ježišu, dôverujem v Teba. (3-krát)

Smrť nepredstavuje koniec života. Je to skôr narodenie sa pre večný život. Ale človek sa smrti vzpiera a bráni sa jej. V mnohých prípadoch ju odmieta, a tak ukazuje nedostatočnú pripravenosť čeliť koncu, ktorý vedie jeho dušu buď do večnosti s Bohom, alebo do večného zatratenia.

Takýto je predpoklad existencie človeka už od jeho počatia, či už je veriaci alebo nie... Všetci raz budeme stáť zoči-voči smrti a vtedy bude o našom údele definitívne rozhodnuté.

Od začiatku rozprávania niektorých udalostí, ktoré autorka prežila, sa v tejto knižke snaží priniesť všetkým ľuďom iný pohľad na tento „nevyhnutný prechod“. Z hľadiska viery ide o skutočný návod, ako nájsť pokoj v Bohu, ktorý nám môže vrátiť nádej.

Na konci cesty naša blízkosť alebo vzdialenosť od Boha definitívne ukáže, akým smerom sa v nadpozemskom živote vydáme.

<http://pekaraul.blogspot.sk/2012/01/catalina-rivas-bozia-prozretelnost.html>